

Més de 30.000 oients sintonitzen de dilluns a divendres *La nit dels ignorants*

Trucades a mitjanit

¿Per què es diu que els gats negres porten mala sort? ¿En quin any s'acaba el segle? ¿Per què el cel és blau...? La resposta, cada matinada a *La nit dels ignorants*.

És de nit. Temps de descans. L'hora de les bruixes. Més de 30.000 oients fan seva la frase "Donaria tot el que sé per saber la meitat del que ignoro". I en un punt de la FM (102.8 a Barcelona, 96.6 a Girona, 94.2 a Lleida i 100.3 a Tarragona), comença l'espectacle. Qui pregunta ja respon, qui respon també pregunta.

"Són dos quarts d'una de la matinada. Això és *La nit dels ignorants*. I això és Catalunya Ràdio. Aquest pretén ser un programa de preguntes i respostes. Ho pretén cada dia, fins a les tres de la matinada. Però, com sempre en aquesta vida, una cosa és el que pretenem i una altra el que aconseguim. Bona nit i bona hora".

La introducció és improvisada, sense guió. Carles Cuní enceta el programa i les quatre línies telefòniques—"201 74 74, repetim: noranta-tres, dos zero u set quatre set quatre"—es col·lapsen.

—Sempre m'he demanat per què els mecànics tenen l'afició de penjar cartells de noies despullades als tallers. Si algú ho sap i m'ho vol dir...

—És una curiositat que tinc: ¿per què és tradicional menjar arròs els dijous?

—¿Com es pot mantenir l'aigua a deu graus sota zero en estat líquid? M'ho han preguntat avui en un examen i vull saber si ho he respost bé.

—Hola. M'agradaria saber quin procés fisiològic provoca l'erecció masculina.

Les preguntes són tan variades com variada és l'audiència. "La màgia de *La nit dels ignorants* és que tan aviat truca un nano de 14 anys com una dona de 80", diu Carles. "Aquí mostrem les essències de tot un poble al descobert. Es fan preguntes molt absurdes i d'altres d'un nivell cultural al·lucinant". La recepta del programa la cuinen els propis oients. "Quan algú truca per saber una paraula, bé podria buscar-la al diccionari, però hem de tenir en compte que potser aquella persona no té cap diccionari".

Carles Cuní és la veu i l'ànima de *La nit dels ignorants*. Però no està sol. Darrere el vidre, la Mònica Sancho filtra les trucades i en Carles Godó enllaça la sintonia—"Good night, good night", murmuren els Beatles—amb alguna peça cantada en anglès. "Carles, ¿per què no poseu música catalana que s'entengui?" és una pregunta repetida sovint pels ignorants.

Ho va dir Ortega y Gasset: "No hi ha res més fecund que la ignorància conscient de si mateixa". Després de quatre temporades en antena, *La nit dels ignorants* ha donat llum a moltes i moltes qüestions. Alguns interrogants han quedat damunt la taula. La majoria s'han resolt. N'hi ha que s'han formulat més d'una, de dues i de tres vegades. S'han generat polèmiques i s'han contrastat opinions. En directe, centenars d'oients s'han desfet en elogis, però també s'han proferit insults i amenaces de mort.

Carles s'aixeca, s'asseu, encén ara una cigarreta, ara una altra. "No fumo gaire, no m'acabo mai un paquet en una sola nit. És l'únic vici que tinc". Es posa els auriculars i escolta les trucades. Se'ls trau. Fa senyals a la Mònica per saber l'origen geogràfic de la trucada següent. A les hores en punt, surt de l'estudi per donar pas als locutors que informen de les últimes notícies. Al carrer, una parella s'atura darrere el vidre i saluda. "Cada divendres hi ha colles de joves mirant. Acostar-se a Catalunya Ràdio s'ha convertit en una excursió facultativa".

Un dia va trucar un noi que venia assíduament a veure el programa i s'havia enamorat d'una noia que també tenia el mateix costum. Com que no en sabia ni el nom, d'ella, la va descriure per ràdio i la va citar a la plaça Catalunya. "Això és una anècdota que escapa de la finalitat del programa", aclareix Carles.

Perquè no es tracta d'una agència matrimonial, ni tan sols d'un consultori sentimental. És, simplement, un programa

de preguntes i respostes. A partir d'aquí, hi entra tot.

Preguntes curioses—per què el cel és blau, per què en els rellotges en números romans surt IIII i no IV, per què en tenis es compta 15-30-40, per què s'engega algú a "fer punyetes"—, tòpiques—quin dia se celebra sant Marc, santa Laia, sant Víctor...—, controvertides—el segle XX s'acaba l'any 2000 o l'any 2001—; mil·limètriques—quants quilòmetres té la muralla xinesa, quant metres medeix el dit de l'estàtua de Colom—, genèriques—com es pot deixar de fumar—, lingüístiques—és correcte dir *barco* en català?—, mèdiques—quin és el remei més ràpid per curar el refredat—casolanes—com es pot traure una taca de tinta d'un jersei de llana—; futbolístiques—quants gols va marcar Cruyff amb la samarreta blau-grana—, i, evidentment, preguntes de tota la vida:—¿què va ser abans, l'ou o la gallina?—.

La nit dels ignorants trau la son als dormilegues, fa més suportables les hores dels qui pateixen insomni i acompanya els que treballen de nit. Segons les xifres d'audiència, el programa encara té corda per estona. 35.000 oients fins a la una de la matinada, 25.000 d'una a dues i 15.000 de dues a tres.

L'audiència davalla a mesura que el món dels somnis guanya terreny a la vigília. A dos quarts de dues—quan plega veles—, José María García al dial de la competència—*La nit dels ignorants* passa a ser el programa que manté desperts més oients arreu del Principat.

Amb tot, en Carles comença a estar-ne avorrit. "La nit cansa molt, aquests horaris em faran acabar tocat de l'ala. M'agradaria fer una vida normal". Fa vuit anys que no fa una vida normal. Abans li tocava matinar, quan treballava al *Catalunya Matí* i *En pijama*. Ara es lleva passat el migdia, entre la una i les tres. Té ganes de plegar. Però que no s'esvaloti el galliner: "L'any passat tam-

bé deia que seria l'últim, i ja ho veus”.

Els oients l'admi- ren. “Carles, t'escolto sempre, fas un programa molt maco, felicitats”. Silenci. “Carles, ¿em sents?”. Més silenci. El seu mutisme fa patir els oients. Finalment, dona senyals de vida: “¿Res més? Bona nit”. Següent trucada. Se'n fan

més de seixanta al dia. Fa uns mesos, un oient va ocupar una línia durant tot el programa i, cada vegada que li donaven veu, s'entestava a demostrar la seva devoció cristiana resant el *parenostre*.

Hi ha anècdotes a cabassos. Com la d'aquella noia que va trucar perquè no

sabia si decidir-se entre el nòvio fix o l'amant ocasional. La resposta no es va fer esperar: després de tres telefonades, el nòvio va deixar clar per antena que no la volia veure mai més. O com la d'aquella dona que posava banyes al seu marit i ho explicava en veu baixa perquè l'home enganyat dormia al seu costat.

“A la nit t'adones que molta gent se sent sola, encara que aparentment no ho estigui”, comenta Carles.

Porta dues hores i mitja davant el micròfon; el rellotge és a punt de marcar les tres i ja han entrat a l'estudi els locutors dels informatius. La sintonia de *La nit dels ignorants* va *in crescendo*.

“Som al final del programa. És el moment de valorar-ne els resultats, de fer acte de contricció i decidir si demà valdrà la pena tornar-hi. Nosaltres hi serem”.

Eva Piquer

